

ALUMNI

BELL-LLOC

**XXIII PREMI SOLIDARITAT
XAVIER FÀBREGA**

Girona, 12 de Maig del 2026

L'AGRICULTURA: LES ARRELS D'UN PAÍS
L'AGRICULTURA: LES ARRELS D'UN PAÍS

XXIII Premi
Solidaritat
Xavier Fàbrega

2026 any de
l'agricultura

Xavier Fàbrega Vilà

En Xavier Fàbrega Vilà va ser qui va crear l'AGRUPACIÓ D'ANTICS ALUMNES DE BELL-LLOC i fou el primer president i impulsor d'aquest premi. El setembre del 2007 va perdre la vida en un malaurat accident. A partir d'aquesta data es va afegir el seu nom al Premi.

MODALITAT DE DIBUIX

1a CATEGORIA
(1r - 4t primària)

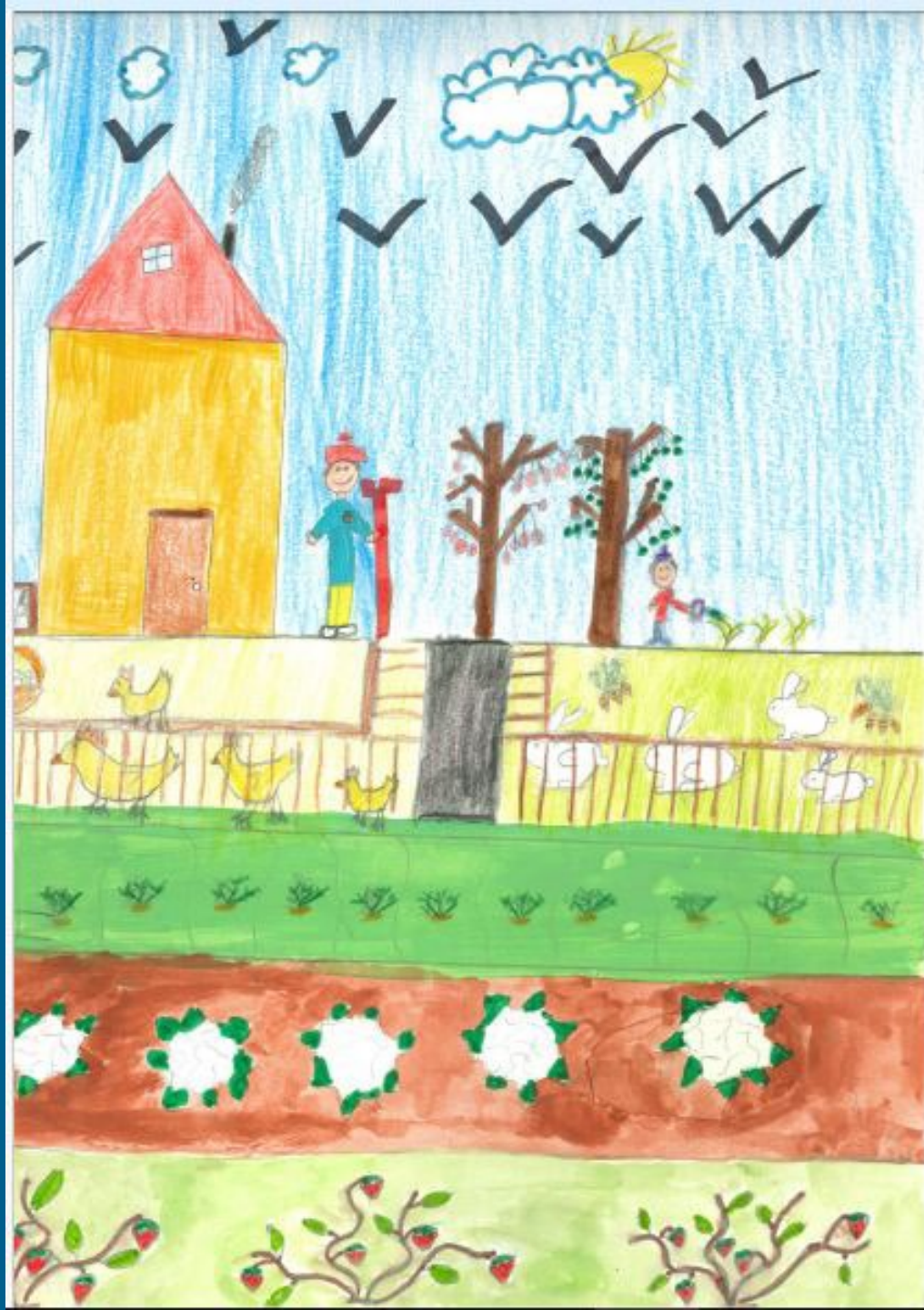
Primer premi

Nonna Roca Berdala

1a CATEGORIA
(1r - 4t primària)

Segon premi
Gàdor Alcoba Quera

1a CATEGORIA
(1r - 4t primària)

Tercer premi

Martina Cagna Teixidor

2a CATEGORIA
(5è - 6è primària)

Primer premi
Marina Cobos Cosano

2a CATEGORIA
(5è - 6è primària)

Segon premi
Lluc Bosch Tena

2a CATEGORIA
(5è - 6è primària)

Tercer premi

Ivet Riera López

3a CATEGORIA (ESO)

Primer premi

Elvin Jarabo Ramon

3a CATEGORIA (ESO)

Segon premi

Maurici Vila Berenguel

XXIII
PREMI SOLIDARITAT
XAVIER FABREGA

4a CATEGORIA
(Més de 16 anys)

Primer premi

Mohkam Singh Kaur Singh

4a CATEGORIA
(Més de 16 anys)

Segon premi
Judith Sadurní Amargant

MODALITAT DE NARRACIÓ

1a CATEGORIA (1r- 4t)

Primer premi

«Cada dia quan em llevo, el primer que faig...»

Pol Ruíz Roura

3 L'AGRICULTURA

Cada dia quan em llevo, el primer que faig, amb gran emoció i desig, és preparar tot el menjar del meu bestiar.

La granja es desperta amb un profund silenci, només trencat pel mugit de les vaques, el gruny dels porcs, els bes dels xais i el cacareig de les gallines. Mentre jo dono de menjar a tota la tropa d'animals, els altres companys munyen sense parar.

A continuació, a les 9 en punt, quan les vaques ja estan menjant, després d'haver-les munit, arriba l'hora d'ormorzar i d'agafar forces per a la resta del dia. Perquè no sé si ho valen, però aquí, a pagès, el dia a dia es fa feinec i dur.

Després d'ormorzar, me'n vaig a vigilar el bestiar. Toca mirar i observar el seu comportament: el seu estat, vigilar que cap vaca o hagi parat de part. Si això passa, hauré d'avisar a algun company, perquè em vingui a donar un cop de mà. Ajudar a fer néixer el vedell, és una experiència inexplicable.

3 A mi m'omple d'alegria i emoció.
Es genial!

Poc després, sobre les 10, me'n vaig a treballar els camps amb el tractor. Aquí en concret toca lleurar, per així a la tardor sembrar i, després, a la primavera recollim totes les herbes verdes per poder tenir menjar per tot el bestiar.

Abans d'anar a dinar, passo per el galliner i l'hort, per agafar algo per anar a dinar.

A les 14:00 dinem, seguidament descansem i fem la migdiada. A la tarda tornem a munyir les vaques i preparem la granja per l'endemà.

1a CATEGORIA (1r- 4t)

Segon premi

«Hi havia una vegada a Patatalàndia...»

Miquel Soler Figa

2

La patata Batata

Hi havia una vegada a Patatalàndia hi vivien patates, Tates enon iguals: mandruques, darrimlegues i Tranquiles, mamés esperaven que l'avis de l'hant les dutxes amb aigua ben calenteta. Tates, menys una, la patata Batata, ella era alegre, treballadora, i inquieta. La Batata era de color marró, encara havia de madurar. La Batata tenia un avís. L'avis li havia explicat una llegenda que havia sentit dir. La llegenda era que en algun moment de la vida, uns gegants que es deien pajeros l'agafaven de l'hant i el portaven al mercat per fer novis d'aliment a les persones. L'avis també li havia explicat que el besavi de la Batata, a sigut el pare de l'avis l'havien agafat per alimentar a les persones i que l'objectiu de totes les patates era alimentar a les persones, tates tenien aquest nomni.

Van passar el temps fent que un bon dia, el gegant) serien pajeros na realen treure algunes patates i com que no sabia que la Batata ja havia madurat i l'avis que estava perfecte... i de nit la Batata va sentir que algú l'estirava... i de cop va veure moltíssima llum, el cel era blau i els camps eren plens d'arrelanes que es movien amb el vent.

Després van pujar en una mena de capra gegant amb rodes negres. Uns minuts després la Batata va sentir que el papo se fonien per ell mateix i que deia "da hi som al mercat". Uns instants després la Batata i l'avis van trobar-se en el mercat, entre les pastanages i les tomates.

Na van tancar gaire a comprar les dues patates, una mare que volia fer patates fregides per dinar va agafar a la Batata i l'avis que estaven agafats de la mà per els menús. A continuació van tornar a viatjar amb aquelles capres amb rodes negres, però aquesta vegada més petita.

Més tard eren dins d'una olla gran amb aigua molt calenta i amb bombelles grogues, s'hi estava perfecte. Van arribar l'hora de dinar, les patates estaven moroses perquè anaven a formar part de l'alimentació diària. Al mer li va semblar que hi feien patata per dinar i així va fer encara més feliç a la Batata.

L'avis tenia raó, l'objectiu de Tates les patates era alimentar a les persones.

I es per això, que arribi en dia, necessitem més pajeros que puguin cuidar les patates i verduries perquè puguem alimentar-nos.

Segon premi

Miquel Soler Figa

1a CATEGORIA (1r- 4t)

Tercer premi

«Hi havia una vegada, la família Puig...»

Jordi Nadal Esquena

Adreç .

4 Cr. _____

@: _____

L'ORIGEN DE L'AGRICULTURA DE LA FAMÍLIA PUIG.

Hi havia una vegada, la família Puig, eren uns grans socis de l'agricultura perquè gràcies a tots els avis, besavis, rebesavis... havia començat a haver-hi una descendència d'una professió molt bona. Però hi havia un petit problema, és que la família Puig hi havia un nen entremoliat, que no creia en l'agricultura!! Era el Josep Puig, un nen entremoliat, barret, mondrós... Fins que un dia van anar a casa dels avis on en Josep va tenir un gran moment en que mai va oblidar.

El Josep li va explicar ho que li hi parlava amb el tema de l'agricultura als avis, i així va ser la seva reacció:
 - Ostre, tu! - va començar - Això és horrible! sentot
 oque que t'heig d'explicar una cosa urgentment, però

4 amb una condició: Això que t'explicaré ara no ho pots
dir a ningú. - M'ho promets? - no se'n pot dir.
- Ho prometo! - no responde en Josep.

A continuació li oï el no explica que ell obviament
no ser pagès (cosa relacionada en l'agricultura) i també
li no explica que per ser pagès no ho ha no tenir fàcil
perquè ell principalment volia ser leonard fins que el seu
bonavi li no explica per un bonic moment l'agricultura
de la família Eug i en aquell moment li oï a no adonar
de tot l'onor que li havia donat l'agricultura i no volia
canviar d'opinió i ser pagès.

- Així!! m'ha canviat la vida, ara m'entens de
què és l'agricultura, moltíssimes gràcies! Estic molt
agradit!! A partir de ara vull ser pagès, segueix que
s'em donaria bé. - i en Josep no donava una foto
obscuro a l'avi.

Des de llavors la vida no ser més fàcil perquè en
Josep havia mantingut la descendència que vivia
fins a la Ei del Món, i veia aquí un gat i veia
aquí un gos, aquest conte s'ha fet.

2a CATEGORIA

(5è-6è primària)

Primer premi

«En Mateu era un noi de 10 anys...»

Max Traver Paradinas

6 EN MATEU I LA LLAVOR EMOCCIONAL

En Mateu era un noi de 10 anys, li apassionava el món de l'agricultura. Amava a l'escola Bell-lloc. Era alt i esportista, amb uns ulls molt profunds i amb els cabells curts. Era curiós i sempre volia aprendre coses noves, també era generós i tots el coneixien per ser molt bona persona, i es preguntava d'on devia venir l'agricultura.

Un dia en Mateu estava sortint de la classe de Matemàtiques i va sentir una veu dintre el seu cap: « Estàs a punt de descobrir el secret de l'agricultura ». De cop i volta davant seu va aparèixer una llavor, un pot, terra escompada i una regadora. En Mateu es va quedar mirant-la, es va exprimir el cervell fins que va tenir una idea genial. Va agafar la llavor, la va ficar dins del pot i la va enterrar sota la terra. Després va agafar la regadora i va començar a regar-la. Més tard es torna a trobar-se al paradís del col·legi i es va dirigir cap a la següent assignatura.

El dia següent li va passar el mateix que el dia anterior, i així successivament. Però hi va haver un dia que quan anava a regar la planta, quan va aparèixer unes males herbes al voltant de la planta. En Mateu va intentar treure-les del voltant de la planta, però, no va poder. Es va enfurismar, i va començar a donar patades a les males herbes, però, quan més fort ho feia, creixien més males herbes.

Al final va decidir tranquil·litzar-se i intentar tallar les males herbes. Hi ho va aconseguir! En el lloc on hi haviem les males herbes van créixer plantes i més plantes, de diferents colors. Des d'aquell dia va saber que era el secret de l'agricultura.

2a CATEGORIA (5è-6è primària)

Segon premi

*«Hi havia una vegada la família Xuriguera i
Coll...»*

Martí Reixach Montaña

10 L'ENCANT DE MATATALLADA

Hi havia una vegada la família Xuriguera i Coll.

Vivien a la ciutat de Barcelona.

El pare treballava a "Caixa Bank" i la mare de periodista a "La Vanguardia".

Tenien quatre fills, el petit tenia cinc anys, i anava a l'escola "el Sagrat Cor", el d'onze anys també hi anava. El de quinze anys anava a l'institut "Barcelona estudis", i la nena de vint anys a l'UB estudiava ADE.

Els nens havien jugat desde petits a futbol a l'Europa i la nena havia fet volei, però l'havia deixat pels estudis. Tenien uns horaris molt apretats, entre extraescolars, l'escola, els pares la feina, el gimnàs, etc.

A més els dos pares eren de pagès, havien viscut tota la vida al camp, amb els seus pares i avis i fins i tot, besavis!

No estaven acostumats a tant d'estrès, i a aquell estil de vida.

Moltes generacions del pare i de la mare, havien viscut sempre al camp. S'aixecaven a les sis del matí, esmorzaven i passaven tot el dia treballant al camp. Estaven acostumats al sacrifici i a anar sempre al límit de feina, ells també ho havien viscut, però no a aquell tipus de feina.

El pare, en Joan, va haver de marxar cap a Barcelona al 93, quan només tenia divuit anys. Ningú de la seva família havia estudiat una carrera, però els seus pares van voler que ell, juntament amb els seus dos germans anessin a l'universitat.

10 Però ell era el petit, quan va començar la carrera d'enginyeria, els seus germans ja havien acabat la carrera, i no podia compartir pis amb ells. Total, va haver-se de pagar ell els estudis i el pis. Treballava als estius al camp, per pagar-se l'universitat i el pis, i era l'època de l'any que més li agradava, perquè quan estava a Barcelona no li agradava gens la ciutat, els cotxes, tot ple de gent, no coneixia a ningú pel carrer, el soroll, la contaminació... La mare, la Mireia, també havia viscut tota la vida al camp, però va haver d'anar a estudiar a Barcelona. Al 94 va començar la carrera d'enginyeria, a la "Pompeu Fabra", on va conèixer al Joan. Els dos ja s'havien vist al poble, però no s'havien conegut. Com que es veien al tren, van començar-se a fer-se amics, i al final van ser novios.

Però el cas era que feia dos mesos que la mare del Joan estava passant una mala època, tenia càncer de pulmó. La Mireia i en Joan havien estat parlant, i al final havien decidit anar a viure amb ells, i que els nens anessin a l'escola del costat del poble. Els nens no s'ho havien pres bé, però els pares els hi havien dit que s'havien d'adaptar. La següent setmana ja van fer les maletes, van recollir la casa, van emportar-se tot el necessari i es van dirigir cap a "Matalabada". Un cop allà, van estar parlant amb els avis, ells estaven molt contents de estar visquent amb els nens. Al cap i a a la fi, tampoc estava molt desanimada l'àvia amb la malaltia ella deia que un dia o altre s'havia de morir, malgrat tot ella volia gaudir la vida.

10

Els pares obviament, van haver de deixar la feina, i al poble treballaven al camp, de les vuit del matí a les set del vespre. Els nens anaven a l'escola de Pinós, no estaven molt contents al principi, ells no volien canviar d'amics, d'escola... Però ara ja estaven contents. La filla seguia anant a l'universitat amb tren.

Però un dia, quan tota la família estaven jugant a un joc de taula, quan de cop, l'avi es va començar a trobar malament, i van anar a urgències. Els metges no sabien què li passava a l'avi, però ell deia que li feia mal el pit.

Després de moltes proves i estudis, li van diagnosticar un tumor al cor. Els nens i els pares estaven molt tristos, degut a l'estat de l'avi, però malgrat tot, l'anaven a veure cada dia a l'hospital. Ell estava prou animat, parlava amb els nens, jugaven a jocs de taula... Li havien donat 1 mes de vida. Al final, amb la seva valentia i perseverança, al cap de dos mesos es va morir.

Però la família havia estat tan còmoda a la casa del camp, a Matatallada, que s'hi van quedar. Els nens ja havien fet amics, ara anaven a l'equip de futbol del poble, l'escola els hi agradava molt... Al cap de dos anys l'àvia amb 92 anys, es va morir d'una pneumònia. Igualment, després de la mort de l'avi i l'àvia, van seguir vivint allà. Després els nens del Joan i la Mireia també van viure-hi, al camp. I generacions darrere generacions van viure felices a Matatallada.

2a CATEGORIA **(5è-6è primària)**

Tercer premi

«Fa molt, molt de temps un nen...»

Àngel Cortés Pérez

LA BUSCA DE NETLÀNDIA

13

Fa molt, molt de temps un nen desitjava ser un explorador que recorri tot el món i descobrir llocs que ningú hagi vist. Un dia, aquest nen estava xafardejant al seu àtic, i va trobar un collar preciós. Quant el va agafar, s'el va guardar a la seva caixa forta. Més tard, a l'hora de sopar, els seus pares li van preguntar:

- Què has fet avui Xavi? - Li va preguntar la mare.

- Res, res.

- Què et passa Xavi, estàs nerviós? - Li va dir el pare.

- No... no em passa res. - Va dir en Xavi amb veu alta i clara.

- Val, val, doncs va, menja! - Va dir la mare espafilant-lo.

Quan en Xavi va acabar de sopar, s'en va anar a dormir. És va dormir de seguida, i va tenir un somni. Aquell somni anava de que el seu collar es convertia en un drac gegant, vermell i molt fònic. Amb el seu amic el drac, va somiar que arribaria al paradís agricultor, Netlàndia.

Va sonar el despertador, i en Xavi tenia un nou somni: trobar el lloc més verd i natural del món: Netlàndia. Va acabar d'esmorzar i va anar a casa del seu amic Joan.

- Joan, tens de viatge?

- A on?

- Vaig a buscar el paradís dels contes.

- Et refereixes a... Netlàndia!! , El país agricultor?!

- Sí, vaig en busca de Netlàndia.

- Segur que existeix?

- N'estic segur, t'apontes?

- És clar!

- Doncs decidit, anem a Netlàndia! - Va dir en Xavi emocionat pel viatge.

En Xavi i en Joan van agafar les coses necessàries (inclos el collar), i van començar l'intrepidant viatge.

Terçer premi
Àngel Cortés Pérez

2/3

13

A si, el meu pare em va dir que era únic.-Va dir el nen

Els nens seguien conversant, però de cop i volta els 2 collars es van convertir en dracs! El d'en Xavi era vermell i el del nen era negre.

-Com, com! -Van dir alhora.

-Són dracs! -Va dir en Joan attonat

-Semblen amics.-Va dir el nen.

-Ah, i una cosa, com et dius? -Va dir en Joan

-Em dic Miguel, però em diuen "Migui."

"Migui," jo i el meu amic Joan anem a Nèttàndia, et veus? Un senyor

Xinès ens va dir que és a Sudamèrica.

-Val, vine a ajudar-nos.-Va dir en "Migui"

Amunt, en "Migui" al seu equip, van anar a parar al Brasil.

-Quina calor! -Va dir en Joan

-Ja et dic! -Va dir en Xavi

-Fa més calor que a Venezuela! -Va dir en Migui

Van seguir caminant per una fons estona i es van trobar a un senyor.

-Hola, bon senyor! -

-Hola, joves.- Va dir l'ancià

-Sap de Nèttàndia? -Va dir en "Migui"

-Si, si en sé molt, si usaten que us informi, és a Chile.

-Gràcies! -Van dir els 3

Amunt molta pressa i rapidesa, els 3 van anar a Chile, i després de uns 2-3 dies, van arribar!!

-Mira! Allà, allà, a la muntanya! -Va dir en Joan

En "Migui" i en Xavi van demanar ajuda als seus respectius dracs i van pujar a dalt de la muntanya.

-Nèttàndia! Hem arribat! Mireu! tothom treballa d'agricultor! -Va dir en Xavi eufòric.

± així és com els 3 amics, en "Migui", en Joan i en Xavi, van arribar al país: agricultor, Nèttàndia.

13 El seu primer destí era ser la Xina, per buscar dades sobre Nethlàndia.

-Perdoni senyor, sap on és Nethlàndia? -Va preguntar en Joan

-Què! Nethlàndia? On diuen que és el paradís agricultor?

-Sí, sí, sap on és? -Van dir els infants a la vregada.

-Nens! Que no existeix! Doneu-vos compte!

-Si que existeix!

-No!

-Sí!

Van durar un bon temps discutint sobre el tema, però van arribar a un acord.

-Si toquen a un ninja com jo, us dic tot el que sé sobre Nethlàndia.

-D'acord! -Va dir en Xavi decidit

Els 2 nens van intentar tocar al ninja de totes les formes possibles, però al cap de dues hores el van tocar.

-L'hem tocat! L'hem tocat! -Van dir els nens allora

Veniu nens, que us dic el que tinc que dir.

El senyor va començar a parlar:

En un lloc alt i fred de Sudamèrica, diu la llegenda que allà es troba Nethlàndia.

-Diu que Nethlàndia és a Sudamèrica?

-Jo crec que, si existeix, és allà.

-Gràcies...

-Lui, em dic Lui.

-Gràcies Lui, ens has estat de molta ajuda

Els 2 aventurers es van despedir d'en Lui i van continuar la missió.

Van passar pel Canadà, els Estats Units i Colòmbia, però a la fi van arribar a Venezuela. Més tard, es van trobar a un nen que tenia un collar semblant al d'en Xavi.

-Perdoni, desde quan tens aquest collar? -Va dir en Xavi

-Desde que era petit, perquè?

-Perquè tinc un pràcticament igual.

MOLTES GRÀCIES
A TOTS!!

ALUMNI

BELL-LLOC

**XXIII PREMI SOLIDARITAT
XAVIER FÀBREGA**

Girona, 12 de Maig del 2026

L'AGRICULTURA: LES ARRELS D'UN PAÍS
L'AGRICULTURA: LES ARRELS D'UN PAÍS

XXIII Premi
Solidaritat
Xavier Fàbrega

2026 any de
l'agricultura